

KUIJKEN STRING QUARTET

WOLFGANG AMADEUS MOZART

QUINTET FOR CLARINET & STRINGS KV 581 • QUINTET FOR HORN & STRINGS KV 487 • QUARTET FOR OBOE & STRINGS KV 370

WOLFGANG AMADEUS MOZART (1756-1791)

Quintet for clarinet, 2 violins, viola and violoncello in A major KV 581 (1789)

Lorenzo Coppola, clarinet

1 Allegro	9:18
2 Larghetto	6:41
3 Menuetto	6:43
4 Allegretto con Variazioni	9:12

Quintet for horn, violin, 2 violas* and violoncello in E-flat major KV 407 (1782)

Pierre-Yves Madeuf, horn

5 Allegro	6:18
6 Andante	5:33
7 Rondo: allegro	4:09

Quartet for oboe, violin, viola and violoncello in F major KV 370 (1781)

Patrick Beaugiraud, oboe

8 Allegro	6:49
9 Adagio	3:34
10 Rondo: Allegro	4:38

Total Time 63:08

KUIJKEN STRING QUARTET

Sigiswald Kuijken, violin I | François Fernandez, violin II | Marleen Thiers, viola | Wieland Kuijken, violoncello

*) François Fernandez, viola I; Marleen Thiers, viola II

Instruments used on this recording:

Sigiswald Kuijken

violin (Giovanni Grancino, Milano ca. 1700)

François Fernandez

violin (François Bodart, after Stradivari, 1989)

Marleen Thiers

viola (anonymus, North Italy, end of 17th century)

Wieland Kuijken

violoncello (attributed to Andrea Amati, Cremona, ca 1570)

Pierre-Yves Madeuf:

horn (Raoux, early 19th century)

Patrick Beaugiraud:

oboe (Olivier Cottet 2003, after Grundmann & Floth,

Dresden 1790)

Lorenzo Coppola:

clarinetto d'amore (after Theodor Lotz, 1788)

Recording Dates: KV 581: May 17-18, 2003;

KV 407: May 19-20, 2003; KV 370: January 26-27, 2004

Recording Location: Academiezaal, St. Truiden (B)

Recording: Northstar Recording Services BV / Holland

Producer / Recording Engineer: Bert van der Wolf

Art Direction: Marcel van den Broek

Booklet Editor: Willemijn Mooij

MOZART: Clarinet Quintet, Horn Quintet, Oboe Quartet

Clarinet Quintet in A, K. 581

Although the clarinet was not too frequently used in the 18th century, Mozart left us three masterly works that are dedicated to this remarkable wind instrument: the Trio, the Quintet and the Concerto. In Mozart the clarinet acquires a unique, extra-musical significance: it is the instrument *par excellence* of freemasonry. The clarinet in E-flat (with three flats in the key signature) and A (three crosses in the key signature) is a new instrument symbolising the magic figure 3. The Clarinet Quintet K. 581 is also inspired by Masonic ideas. The key of A major is precisely that of the String Quartet K. 464, the first work that Mozart wrote shortly after his initiation into the Masonic lodge. The Clarinet Quintet in A was written for Anton Stadler, who gave the work its first performance in the Burgtheater on 22 December 1789, during one of the Christmas concerts of the Vienna *Tonkünstler-Societät*.

The clarinet quintet is the most ambitious of Mozart's chamber works for wind, and it combines a solo instrument with a full string quartet. This splendid composition has all the grandeur and maturity of Mozart's late chamber works. In fact it is a pure-blooded chamber work, bearing no reminiscence of the concertante style that generally characterizes works for solo wind instruments and string accompaniment. The remarkable feature of Mozart's clarinet quintet is that, unlike for example Weber's later Clarinet Quintet, the string instruments are not forced into a secondary role; on the contrary, Mozart allows clarinet and string instruments to interact in perfect equilibrium. Mozart's Quintet has a tender, cheerful character, and radiates human warmth and the ideals of the Enlightenment. Mozart gave the quintet the classical four-movement form, including a minuet that, unusually enough, has two trio sections, of which the first is scored just for the strings, allowing the clarinetist a much-needed rest.

The quintet begins with an *allegro*, in which the clarinet has a striking first entry in answer to the strings' initial phrase. In the *larghetto*, the clarinet's nocturnal mood is stressed by

the soft violins. After this highly expressive slow movement comes a minuet with a very popular character. Where the minuet's first trio, in A minor, has a serene character, in the second trio the clarinet transforms itself into a chalumeau of the type played by Tyrolese shepherds, bringing us a genuine Alpine Ländler. In the first variation of the *allegretto* finale the clarinet intones a counter-figure that one could consider as a second theme (and which we hear again in second and fifth variations). The two following variations allow more scope for the violin and viola, while the clarinet assumes a more discreet role. In the fourth variation, however, the clarinet comes to the fore again, with cheerful, even extrovert musical figures. The fifth variation, (marked *adagio*) comes as a tender contrast and leads to a lively coda: the quintet concludes in light and lively vein.

Horn Quintet in E flat, K. 407

Mozart wrote four horn concertos (K. 412, 417, 447 and 495), all of which date from between 1782 and 1786. It is worth noting that the last movements of these works bear reminiscences of a hunting party. Mozart wrote these concertos for his good friend Ignaz Leitgeb, a horn player in the Salzburg orchestra. At that time the horn still had no valves: only naturally produced notes could be played. But in 1770 a new technique was introduced whereby more notes – especially in the higher register – could be introduced by placing the hand in the bell. Mozart's horn concertos have found a cherished place in the repertoire of every orchestra.

Mozart's Horn Quintet in E flat, K. 407, was also written for Ignaz Leitgeb. The quintet resembles a miniature concerto for horn and strings. Mozart wrote the work in Vienna, probably at the end of 1782, for the remarkable combination of horn, violin, two violas and cello. The horn solo works for Leitgeb, from the Quintet in E flat to the Concerto in D (K. 412), show to a striking degree the gradual decline in the soloist's technical abilities: the high notes b[♭] and c[♯] in the concertos K. 417 (1783) and K. 495 (1786) were omitted in K. 447 (1787); evidently Leitgeb, 59 years old in 1791, could no longer play the notes lower than (notated) g[♯]. Mozart suppressed them at the sketch stage, limiting the ambitus to the notes between g[♯] and a[♯].

Oboe Quartet, K. 370

Mozart's fine quartet for oboe and strings K. 370 was written in Munich at the beginning of 1781 for Friedrich Ramm, first oboist of the orchestra of the Elector of Bavaria. Mozart met Ramm in Mannheim at the end of 1777 and was struck by the quality of his tone. In this work Mozart discovers the intimate character of chamber music: he avoids concertante features by a highly subtle and refined integration of the voices and, especially, a skilful interweaving of melody and counter-melody. The second movement is an aria in D minor, full of reserved emotion, and is strikingly short at 38 bars. The final rondeau contains an unusual episode in which the oboe plays in 4/4 time while the strings, seemingly oblivious, continue with their 6/8 accompaniment. The passage begins menacingly in the minor key and the tension resolves itself only when the major key mode and parallel rhythm resume simultaneously – in mid-phrase! The return of the rondeau theme demonstrates the sheer delight Mozart showed in the oboe's high register, a delight that is just as pronounced as his well-known predilection for the lowest notes of the clarinet.

Andries Boone

Translation: James Chater

MOZART : Quintette pour clarinette, Quintette pour cor, Quatuor pour hautbois

Quintette pour clarinette en La, K. 581

Bien que la clarinette n'ait pas été fréquemment utilisée au 18e siècle, Mozart nous laissa trois oeuvres magistrales consacrées à ce remarquable instrument à vent: le trio, le quintette et le concerto. Avec Mozart, la clarinette acquiert une signification unique, extra-musicale: c'est l'instrument *par excellence* de la franc-maçonnerie. La clarinette en Mi bémol (trois bémol à la clé) et en La (trois dièses à la clé) est un nouvel instrument qui symbolise la figure magique 'trois'. Le quintette pour clarinette K. 581 est également inspiré par des idées maçonniques. La tonalité en La majeur est précisément celle du quatuor pour cordes K. 464, première oeuvre que Mozart écrivit juste après son initiation dans la loge maçonnique. Le quintette pour clarinette en La fut écrit pour Anton Stadler, qui joua l'oeuvre pour la première fois au Burgtheater, le 22 décembre 1789, pendant l'un des concerts de Noël de la *Tonkünstler-Societät* de Vienne.

Le quintette pour clarinette est l'oeuvre de musique de chambre pour vents la plus ambitieuse que composa Mozart. Il combine un solo pour instrument avec un quatuor complet pour cordes. Cette superbe composition a toute la grandeur et la maturité des oeuvres pour musique de chambre que Mozart composa ultérieurement. En fait c'est une oeuvre de musique de chambre *par excellence*: aucune trace du style concertant qui caractérise en général les oeuvres pour instruments à vent solo et accompagnement de cordes. Le trait remarquable du quintette pour clarinette de Mozart est que, à la différence du quintette pour clarinette de Weber qui lui est postérieur, par exemple, les instruments à cordes ne sont pas relégués à un rôle secondaire; mais au contraire, Mozart permet à la clarinette et aux instruments à vent d'interagir dans un parfait équilibre. Le quintette de Mozart a un caractère tendre et joyeux, il respire la chaleur humaine et les idéaux des Lumières. Mozart donna au quintette la forme classique de quatre mouvements, incluant un menuet qui, de façon inhabituelle, a deux sections trio dont la première est écrite seulement pour

les cordes, ce qui permet au clarinetiste – et c'est nécessaire – de se reposer.

Le quintette commence par un *allegro*, dans lequel la clarinette fait une première entrée remarquée, en réponse à la phrase initiale des cordes. Dans le *larghetto*, l'humeur nocturne de la clarinette est soulignée par de doux violons. Après ce lent mouvement très expressif, suit un menuet au caractère très populaire. Alors que le premier trio du menuet, en La mineur, a un caractère serein, dans le deuxième trio, la clarinette se transforme en chalumeau, du type de ceux dont jouent les bergers tyroliens, nous offrant un authentique *Ländler* alpin. Dans la première variation de l'*allegretto* final, la clarinette entonne une contre-figure que l'on pourrait considérer comme un second thème, lequel est encore présent dans la deuxième et la cinquième variation. Les deux variations suivantes donnent davantage de latitude au violon et à la viole, tandis que la clarinette assume un rôle plus discret. Dans la quatrième variation, cependant, la clarinette est mise de nouveau au premier plan avec des figures musicales joyeuses et même extraverties. La cinquième variation (annotée *adagio*) apparaît en tendre contraste, et conduit à un coda vivant: le quintette se conclut sur une humeur lumineuse et vivante.

Quintette pour cor en Mi bémol, K. 407

Mozart a écrit quatre concertos pour cor (K. 412, 417, 447 et 495), qui datent tous de la période allant de 1782 à 1786. On remarquera que le dernier mouvement de ces concertos pour cor est à chaque fois l'écho d'une partie de chasse. Mozart écrivit ces concertos pour son grand ami Ignaz Leitgeb, un joueur de cor dans l'orchestre de Salzbourg. A cette époque le cor n'avait pas encore de valves, c'est pourquoi, seules des notes produites par la position de la bouche pouvaient être émises. Mais en 1770 une nouvelle technique permettant de jouer davantage de notes, surtout dans le registre du haut, fut mise au point, en plaçant la main dans le pavillon. Les concertos pour cor de Mozart ont dorénavant trouvé une place de choix dans le répertoire de tous les orchestres.

Le quintette pour cor en Mi bémol, K. 407 fut également écrit pour Ignaz Leitgeb. Le quintette ressemble à un concerto pour cor et cordes en miniature. Mozart écrivit cette oeuvre

à Vienne, probablement à la fin de l'année 1782, pour cette remarquable combinaison de cor, violon, violes (deux) et violoncelle.

Les oeuvres pour cor solo, réalisées pour Leitgeb, montrent de façon frappante, depuis le quintette en Mi bémol jusqu'au concerto en Ré (K. 412), le déclin progressif de l'habileté technique du soliste. En effet, les notes hautes si" et do" des concertos K. 417 (1783) et K. 495 (1786) furent évitées dans K. 447 (1787); de toute évidence, Leitgeb, âgé de 59 ans en 1791, ne pouvait plus jouer de notes plus basses que (la note écrite) sol". Mozart les supprima de l'esquisse de son oeuvre, limitant la gamme des notes entre sol" et la".

Quatuor pour hautbois, K. 370

Le joli quatuor de Mozart pour hautbois et cordes K. 370 fut écrit à Munich au début de l'année 1781 pour Friedrich Ramm, premier hautbois de l'orchestre du prince électeur de Bavière. Mozart rencontra Ramm à Mannheim, fin 1777, et il fut frappé par la qualité de son timbre. Dans cette oeuvre, Mozart découvrit le caractère intime de la musique de chambre: il évita les traits concertants par une intégration très subtile et raffinée des voix, et plus particulièrement par un habile entrelac de la mélodie avec la contre-mélodie. Le deuxième mouvement est un aria en Ré mineur, plein d'émotion retenue avec seulement 38 mesures. Le rondeau final contient un moment inhabituel dans lequel le hautbois joue sur une mesure 4/4, alors que les cordes, apparemment sans s'en rendre compte, continuent leur accompagnement en 6/8. La partie commence, très menaçante, en mineur, et la tension ne se résoud que lorsque le mode majeur et le rythme parallèle reprennent simultanément – au milieu d'une phrase! Le retour du thème du rondeau manifeste la joie pure que Mozart montra dans le registre haut du hautbois; une joie qui est tout aussi prononcée que sa fameuse prédilection pour les notes basses de la clarinette.

Andries Boone

Traduction: Nathalie Chater

Mozart: Klarinetkwintet, Hoornkwintet, Hobokwartet

Klarinetkwintet in A, KV 581

Hoewel de klarinet allesbehalve veel gebruikt werd in de 18de eeuw, heeft Mozart ons met het *Trio*, het *Kwintet* en het *Concerto* toch drie meesterwerken nagelaten die gewijd zijn aan dit opvallende, karakteristieke blaasinstrument. Bij Mozart krijgt de klarinet een heel eigenzinnige, extramuzikale betekenis. De klarinet wordt immers hét instrument bij uitstek van het vrijmetselaarschap. De klarinet in mi bemol (Es; drie mollen aan de sleutel) en in la (A; drie kruisen aan de sleutel) is het (nieuwe) instrument dat het magische cijfer 'drie' symboliseert. In zijn jonge leven heeft Mozart dan ook niet toevallig 'drie' grote meesterwerken voor klarinet geschreven. Vooral het klarinetkwintet (KV 581) is geïnspireerd op de vrijmetselaarsgedachte. De toonaard A groot is dezelfde als die in zijn strijkkwartet KV 464, het eerste werk dat Mozart nota bene geschreven heeft vlak na zijn initiatie tot de loge. Het klarinetkwintet in A werd geschreven voor Anton Stadler en de eerste uitvoering werd door hem gespeeld op 22 december 1789 in het Burgtheater, op een van de Kerstconcerten van de Weense *Tonkünstler-Societät*.

Het klarinetkwintet is het omvangrijkste werk van Mozarts kamermuziek voor blazers waarin het solo-instrument met een volledig strijkkwartet wordt gecombineerd. Deze prachtige compositie heeft al de grandeur en de rijpheid die zo kenmerkend zijn voor Mozarts laatste kamermuziekwerken. Het is inderdaad een stuk kamermuziek pur sang: niets herinnert aan de concertante stijl die werken voor een solo-blaasinstrument en strijkers over het algemeen beheerst. Het merkwaardige aan Mozarts klarinetkwintet is dat, in tegenstelling tot bijvoorbeeld het latere klarinetkwintet van Weber, de strijkinstrumenten niet verbannen worden tot een tweederangsrol. Integendeel, Mozart laat klarinet en strijkinstrumenten perfect met elkaar ageren en interageren. Mozarts kwintet heeft een teder, gelukkig karakter en straalt het warme van de mens en de idealen van de Verlichting uit. Mozart gaf het kwintet de volledige klassieke vierdelige vorm, inclusief een menuet, met opmerkelijkerwijze twee trio's, waarvan het ene alleen voor strijkers was geïnstrumenten-

teerd, om de klarinet het nodige soelaas te gunnen.

Het kwintet begint met een *allegro*. Vooral opvallend is de zeer kenmerkende inval van de klarinet als antwoord op de strijkers. De nachtelijke sfeer van de klarinet in het *largo* wordt benadrukt door de zachte violen. Na deze zeer expressieve langzame beweging volgt een *menuet* met een weliswaar zeer populair karakter. Daar waar het eerste trio van de menuet nog zeer sereen verloopt (a klein), brengt de klarinet ons in een tweede trio een echte Alpe Ländler en transformeert ze zich zelfs tot een Tyoolse herdersschalmei. In de finale (*allegretto*) zingt de klarinet in een eerste variatie een tegenfiguur die men zou kunnen beschouwen als een tweede thema (en die we in de tweede en vijfde variatie opnieuw zullen ontmoeten). De twee volgende variaties geven meer ruimte aan de viool en de altviool, met een meer teruggetrokken rol voor de klarinet. In de vierde kan deze zich echter uitleven in vrolijke, zelfs uitgelaten muzikale figuren. De vijfde variatie (met aanduiding *Adagio*) vormt hiermee een teder contrast, en leidt tot een levendige coda : het kwintet eindigt in een opgewekte, lichte sfeer.

Hoornkwintet in Es, KV 407

Mozart schreef 4 hoornconcerten (KV 412, 417, 447 en 495). Ze werden allen tussen 1782 en 1786 geschreven en opmerkelijk is dat het laatste deel van die hoornconcerten telkens een echo van een jachtpartij is. Mozart schreef de hoornconcerten voor zijn goede vriend Ignaz Leitgeb, hoornist in het orkest van Salzburg. De hoorn had in die tijd nog geen ventielen, zodat er uitsluitend natuurtonen op geblazen konden worden. In 1770 kwam echter de methode in zwang om met de hand in de klankbeker meer tonen te produceren, vooral in het hogere register. Mozarts hoornconcerten behoren nu tot het dankbare repertoire van ieders orkest.

Het hoornkwintet in Es KV 407 werd eveneens geschreven voor Ignaz Leitgeb. Het kwintet heeft veel weg van een miniatuur concerto voor hoorn met strijkersbegeleiding. Mozart schreef het werk in Wenen, waarschijnlijk eind 1782, voor de zeer opmerkelijke bezetting van hoorn, viool, twee altviol en cello. Frappant is ook dat de solowerken voor hoorn voor Leitgeb, van het kwintet in Es tot het concert in D (KV 412) aantonen hoe de tech-

nische vaardigheden van de solist allengs afnamen; de hoge noten b^b en c^b in de concerten KV 417 (1783) en KV 495 (1786) worden weggelaten in KV 447 (1787); in 1791 kon de intussen 59-jarige Leitgeb de lage noten beneden (genoteerde) g^b kennelijk niet meer spelen. Mozart schrapte ze dan ook op de schets van het werk en beperkte het toonbereik van g^b tot a^b.

Hobokwartet KV 370

Heel fraai is het kwartet voor hobo en strijkers KV 370, dat Mozart begin 1781 in München schreef voor Friedrich Ramm, eerste hoboïst in het orkest van de Beierse keurvorst. Mozart had Ramm eind 1777 in Mannheim leren kennen en was direct onder de indruk geraakt van de kwaliteit van zijn toon. In dit werk ontdekte Mozart het intieme karakter van kamermuziek: hij vermeed concertante trekken door de stemmen op de meest subtiële en fijne wijze te integreren en in het bijzonder melodie en tegenmelodie kunstig met elkaar te verweven. Het tweede deel is een aria in d klein, vol ingehouden emotie, met zijn 38 maten opvallend kort. De finale, het Rondeau, bevat een ongewone episode waarin de hoboïst in 4/4 maat speelt, terwijl de strijkers, alsof ze het niet merken, doorgaan met hun 6/8 begeleiding. Het deel begint zeer dreigend in mineur en de spanning ontlaadt zich pas als de grote-terts-toonsoort en het parallelle ritme gelijktijdig weer inzetten, en dit zelfs midden in een muzikale zin. De terugkeer van het rondothema demonstreert de pure vreugde die Mozart beleefde aan de hoge ligging van de hobo, een vreugde die op zulke momenten even duidelijk tot uitdrukking komt als zijn bekende voorliefde voor de laagste tonen van de klarinet.

Andries Boone

The Kuijken String Quartet

Comprising Sigiswald Kuijken and François Fernandez (violins), Marleen Thiers (viola) and Wieland Kuijken (cello), the Kuijken String Quartet was founded in 1986. The ensemble focuses on the string quartets of Haydn and Mozart. The players all enjoy many years of international renown for their important contribution to a more authentic and historically grounded approach to playing string instruments, having appeared both as soloists and in other ensembles. Since 1986 the Kuijken String Quartet has appeared in almost all European countries, as well as in Australia, the United States and Japan.

Le Quatuor à cordes Kuijken

Le Quatuor à cordes Kuijken fut fondé en 1986 et se compose de Sigiswald Kuijken et François Fernandez (violons), Marleen Thiers (alto) et Wieland Kuijken (violoncelle). L'ensemble se consacre aux quatuors de Haydn et de Mozart. Ses membres sont depuis longtemps des spécialistes reconnus dans le domaine de l'interprétation et des techniques instrumentales de la musique ancienne auquel ils ont contribué de façon considérable. Chacun d'eux se produit également en soliste ou avec d'autres ensembles. Depuis sa fondation en 1986, le Quatuor à cordes Kuijken se produit dans de nombreux pays

d'Europe, mais aussi en Australie, aux Etats-Unis et au Japon.

Het Kuijken Strijkkwartet

Het Kuijken Strijkkwartet werd in 1986 opgericht; het bestaat uit Sigiswald Kuijken en François Fernandez (violen), Marleen Thiers (altviool) en Wieland Kuijken (cello). Het ensemble concentreert zich op de strijkkwartetten van Haydn en Mozart. De spelers zijn sinds decennia internationaal bekend om hun belangrijke bijdrage tot de meer authentieke en historisch gefundeerde speelwijze van de strijkinstrumenten; ze zijn ook solistisch en in andere combinaties werkzaam. Sinds 1986 trad het Kuijken Strijkkwartet op in bijna alle landen van Europa, en in Australië, de Verenigde Staten en Japan.

Lorenzo Coppola, clarinet

Lorenzo Coppola obtained his final diploma in early clarinet at Holland's Royal Conservatory of The Hague with Eric Hoerprich. He plays with several ensembles such as: Les Arts Florissants (W. Christie), La Petite Bande (S. Kuijken), Orchestra of XVIII Century (F. Brüggén), La Grande Ecurie et la Chambre du Roy (J.C. Malgoire), Freiburger Barockorchester (G. von der Goltz). He is also a member of chamber music ensembles such as: Ensemble Zefiro (A. Bernardini), Académie St. Cécile (P. Couvert), Manon Quartett, Gruppe 1828 (G. von der Goltz), Ensemble Philidor, Kuijken Quartett. Mr Coppola teaches in the early music summer workshops of Prato and Urbino (Italy) and those organized in Spain by the Caixa de Barcellona (Cadiz, Castellon). He teaches historical clarinet at Verona Conservatory and at the Escuela Superior de Musica de Catalunya in Barcelona.

Lorenzo Coppola, clarinette

Lorenzo Coppola a obtenu un prix de clarinette historique avec Eric Hoerprich au Conservatoire Royale de La Haye (Pays-Bas). Il collabore avec plusieurs ensembles, parmi lesquelles: Les Arts Florissants (W. Christie), La Petite Bande (S. Kuijken), Orchestre du XVIII Siècle (F. Brüggén), Orchestre des Champs-Élysées (Ph. Herreweghe), La Grande Ecurie et la Chambre du Roy (J.C. Malgoire), Freiburger Barockorchester (G. von der

Goltz). Il fait aussi partie d'ensembles de musique de chambre: Harmonie Bohémienne (G. Thomé), Ensemble Philidor, Ensemble Zefiro (A. Bernardini), Académie St. Cécile (P. Couvert), Ensemble Oriol Berlin, Freiburger Barockorchester Kammerensemble (G. von der Goltz). Il enseigne aux cours internationaux de Prato et Urbino (Italie) et stages d'été organisés par la Caixa de Barcelone.

Lorenzo Coppola, klarinet

Lorenzo Coppola behaalde zijn diploma historische klarinet aan het Koninklijk Conservatorium in Den Haag bij Eric Hoerprich. Coppola speelt met diverse ensembles, zoals Les Arts Florissants (W. Christie), La Petite Bande (S. Kuijken), Orchestra of XVIII Century (F. Brüggén), La Grande Ecurie et la Chambre du Roy (J.C. Malgoire), Freiburger Barockorchester (G. von der Goltz). Hij maakt deel uit van verschillende kamermuziekensembles, waaronder Ensemble Zefiro (A. Bernardini), Académie St. Cécile (P. Couvert), Manon Quartett, Gruppe 1828 (G. von der Goltz), Ensemble Philidor en het Kuijken Quartet. Coppola doceert bij de Oude Muziek zomer- cursussen van Prato en Urbino (Italië) en in Spanje bij het Caixa, Barcelona (Cadiz, Castellon). Hij doceert historische klarinet aan het conservatorium van Verona en aan de Escuela Superior de Musica de Catalunya in Barcelona.

Patrick Beaugiraud, oboe

After studying oboe with César Ognibène in Valence, Patrick Beaugiraud obtains his “diplôme d'études supérieures” at the Conservatory of Lyon. He continues his studies with Maurice Borgue in Paris and Heinz Holliger in Freiburg. As an early music lover he develops particular interest in contemporary instruments. He played with famous ensembles such as La Petite Bande, Les Talens Lyriques, Les Musiciens du Louvre, Concerto Köln, English Baroque Orchestra, La Chapelle Royale and the Amsterdam Baroque Orchestra.

As a soloist, Patrick Beaugiraud worked with Sigiswald Kuijken, Anne Sofie von Otter, Natalie Dessay, Christophe Rousset and Andreas Scholl. He teaches baroque oboe at the Conservatoire National Supérieur de Musique de Lyon.

Patrick Beaugiraud, hautbois

Après avoir étudié le hautbois à Valence avec César Ognibène, Patrick Beaugiraud obtient le diplôme d'études supérieures du CNSM de Lyon. Il poursuit son apprentissage auprès de Maurice Borgue à Paris et Heinz Holliger à Freiburg. Sa passion pour la musique ancienne le conduit à étudier et approfondir l'interprétation du répertoire baroque et classique sur instruments originaux. Il est un musicien apprécié par les meilleures formations baroques françaises et étrangères. La

Petite Bande, Les Talens Lyriques, Les Musiciens du Louvre, Concerto Köln, English Baroque Soloists, La Chapelle Royale, et Amsterdam Baroque Orchestra. Il se produit également en soliste avec des artistes tels que Sigiswald Kuijken, Anne Sofie von Otter, Natalie Dessay, Christophe Rousset, Andréas Schol. Il enseigne actuellement le hautbois baroque au conservatoire national supérieur de musique de Lyon.

Patrick Beaugiraud, hobo

Na zijn studie hobo bij Cesar Ognibene in Valence behaalde Patrick Beaugiraud zijn “diplôme d'études supérieures” aan het Conservatorium van Lyon. Hij zette zijn studie voort bij Maurice Borgue in Parijs en bij Heinz Holliger in Freiburg. Door zijn liefde voor oude muziek ontwikkelde Beaugiraud een bijzondere belangstelling voor authentieke instrumenten. Hij speelde met fameuze ensembles als La Petite Bande, Les Talens Lyriques, Les Musiciens du Louvre, Concerto Köln, English Baroque Orchestra, La Chapelle Royale en The Amsterdam Baroque Orchestra. Patrick Beaugiraud werkte als solist met Sigiswald Kuijken, Anne Sofie von Otter, Natalie Dessay, Christophe Rousset en Andreas Scholl. Hij is werkzaam als docent barok-hobo aan het Conservatoire National Supérieur de Musique in Lyon.

Pierre-Yves Madeuf, horn

Pierre-Yves Madeuf was born in 1970 in Clermont-Ferrand (France). He studied at the Conservatory of Lyon, where he was awarded first prizes for horn and chamber music. He studied early music at the Schola Cantorum Basiliensis (Switzerland) and at the Ecole Supérieure de la Musique in Paris, where he was awarded the first prize for horn in 2000. Pierre-Yves Madeuf appears frequently with ensembles like La Petite Bande (S. Kuijken), Orchestre des Champs-Élysées (Ph. Herreweghe), Orchestre de La Grande Ecurie et la Chambre du Roy (J.C. Malgoire), and the Chambre Philharmonique (E. Krivine).

Pierre-Yves Madeuf, cor

Né en 1970 à Clermont-Ferrand (France). Après avoir obtenu au Conservatoire National Supérieur de Musique à Lyon les premiers prix de cor et de musique de chambre, il remporte en 1986 le prix de musique de chambre du Concours International d'Ilzsch. Il poursuit sa formation en musique ancienne au Schola Cantorum de Bâle (Suisse) et au Conservatoire National Supérieur de Musique de Paris où il obtient son premier prix de cor naturel en 2000. Pierre-Yves Madeuf joue régulièrement avec des ensembles tels que La Petite Bande (dir. S. Kuijken), l'Orchestre des

Champs-Élysées (dir. P. Herreweghe), l'Orchestre de la Grande Ecurie et la Chambre du Roy (dir. J.C. Malgoire) et la Chambre Philharmonique (dir. E. Krivine).

Pierre-Yves Madeuf, hoorn

Werd in 1970 geboren in Clermont-Ferrand (Frankrijk). Na studies aan het Nationaal Hoger Muziekconservatorium van Lyon, waar hij zijn eerste prijzen hoorn en kamermuziek behaalde in 1986, en een kamermuziekprijs van de Internationale Concours van Ilzsch, studeerde hij oude muziek aan de Schola Cantorum Basiliensis (Zwitserland) en aan het Nationaal Hoger Muziekconservatorium van Parijs waar hij in 2000 een eerste prijs natuurhoorn behaalde. Pierre-Yves Madeuf speelt regelmatig in ensembles als La Petite Bande (dir. S. Kuijken), het Orchestre des Champs-Élysées (dir. P. Herreweghe), het Orchestre de La Grande Ecurie et la Chambre du Roy (dir. J.C. Malgoire), en de Chambre Philharmonique (dir. E. Krivine).

